Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

14 ноември 2018 година*

„Преюдициално запитване — Съдебно сътрудничество по граждански дела — Производство по несъстоятелност — Регламент (ЕО) № 1346/2000 — Член 3, параграф 1 — Международна компетентност — Отменителен иск — Изключителна компетентност на съдилищата на държавата членка, на чиято територия е образувано производството по несъстоятелност“

По дело C-296/17

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Върховен касационен съд (България) с акт от 12 май 2017 г., постъпил в Съда на 22 май 2017 г., в рамките на производство по дело

Wiemer & Trachte GmbH, в несъстоятелност,

срещу

Жан Овед Таджер,

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: T. von Danwitz, председател на седми състав, изпълняващ функциите на председател на четвърти състав, K. Jürimäe (докладчик), C. Lycourgos, E. Juhász и C. Vajda, съдии,

генерален адвокат: N. Wahl,

секретар: R. Schiano, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание на 3 май 2018 г.,

като има предвид становищата, представени:

– за Wiemer & Trachte GmbH, от А. Ганев, С. Симеонов и В. Божилов, адвокати,

– за Европейската комисия, от M. Wilderspin, Г. Колева и M. Heller, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание на 28 юни 2018 г.,

* Език на производството: български.

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 3, параграф 1, на член 18, параграф 2 и на членове 21 и 24 от Регламент (ЕО) № 1346/2000 на Съвета от 29 май 2000 година относно производството по несъстоятелност (ОВ L 160, 2000 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 1, стр. 143).

2 Запитването е подадено в рамките на съдебен спор между Wiemer & Trachte GmbH, дружество в несъстоятелност, и г-н Жан Овед Таджер, във връзка с възстановяването от последния на парична сума, която му е била платена от банковата сметка на Wiemer & Trachte без съгласието на временния синдик.

Правна уредба

Правото на Съюза

Регламент № 1346/2000

3 Съображения 2 и 6—8 от Регламент № 1346/2000 гласят:

„(2) Правилното функциониране на вътрешния пазар изисква презграничните производства по несъстоятелност да действат ефикасно и ефективно и приемането на настоящия регламент е необходимо за постигането на тази цел, която е свързана със съдебното сътрудничество по гражданскоправни въпроси по смисъла на член 65 [ЕО].

[…]

(6) Съгласно принципа на пропорционалността настоящият регламент следва да се сведе до разпоредби, които регламентират компетентността за образуване на производства по несъстоятелност и вземането на решения, които пряко произтичат от производството по несъстоятелност и са тясно свързани с него. Настоящият регламент следва също да съдържа разпоредби относно признаването на тези решения и приложимото право, които също съблюдават този принцип.

(7) Производствата по несъстоятелност, които са свързани с ликвидация на неплатежоспособни дружества или други юридически лица, конкордатите и другите аналогични производства се изключват от обхвата на приложение на [Конвенцията от 27 септември 1968 година относно компетентността и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 299, 1972 г., стр. 32; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 10, стр. 3].

(8) За постигането на целта, свързана с подобряването и ускоряването на производствата по несъстоятелност с трансгранични последици, е необходимо и уместно разпоредбите за компетентността, признаването на съдебни решения и приложимото правото в тази област да бъдат включени в един правен акт на [Европейския съюз], който да бъде задължителен и пряко приложим в държавите членки“.

4 Член 3, параграфи 1 и 2 от този регламент гласи:

„1. Съдилищата на държавата членка, на чиято територия е разположен центърът на основните интереси на длъжника, са компетентни да образуват производство по несъстоятелност. За дружествата и юридическите лица, седалището се презюмира за център на основните интереси до доказване на противното.

2. Когато центърът на основните интереси на длъжника е разположен на територията на дадена държава членка, съдилищата на друга държава членка са компетентни да образуват производство по несъстоятелност само ако длъжникът притежава предприятие на територията на тази друга държава членка. Действието на това производство се свежда до имуществото на длъжника, което се намира на територията на последната държава членка“.

5 Член 16, параграф 1 от посочения регламент предвижда:

„Всяко решение за образуване на производство по несъстоятелност, което е взето от компетентен съд на държава членка съгласно член 3, се признава във всички други държави членки от момента на влизането му в сила в държавата на образуване на производството.

[…]“.

6 Съгласно член 18 от същия регламент:

„1. Назначеният съгласно член 3, параграф 1 от съда [синдик] може да упражнява на територията на друга държава членка всички правомощия, които са му дадени от законодателството на държавата членка на образуване на производството, докато не се образува друго производство по несъстоятелност или докато не се предостави гаранция вследствие искане за образуване на производство по несъстоятелност в тази държава. По-специално той може да изнася имущество на длъжника извън територията на държавата членка, на която то се намира, при спазване на членове 5 и 7.

2. Назначеният съгласно член 3, параграф 2 от съда [синдик] може във всяка друга държава членка да се позове по съдебен или извънсъдебен ред на факта, че движимо имущество е прехвърлено от територията на държавата на образуване на производството на територията на тази друга държава членка след образуването на производството по несъстоятелност. Той може също и да завежда всякакви отменителни искове, които защитават интересите на кредиторите.

[…]“.

7 Съгласно член 21 от Регламент № 1346/2000:

„1. [Синдикът] може да поиска публикуването на основното съдържание на решението за образуване на производството по несъстоятелност и при необходимост, на решението за своето назначение, във всяка друга държава членка, съгласно условията за публикуване, които са определени в тази държава. Това публикуване също така посочва и назначения [синдик] и уточнява дали прилаганата норма за компетентност е предвидена в член 3, параграф 1 или в член 3, параграф 2.

2. Независимо от това всяка държава членка, на чиято територия се намира предприятие на длъжника, може да предвиди задължително публикуване. В този случай [синдикът] или всеки друг оправомощен за тази цел орган в държавата членка, в която е образувано производството по член 3, параграф 1, предприема необходимите мерки, за да гарантира това публикуване“.

8 Член 24 от този регламент предвижда:

„1. Когато лице изпълни задължение в полза на длъжника в дадена държава членка, спрямо когото в друга държава членка е образувано производство по несъстоятелност, вместо в полза на [синдика] по това производство, това лице се освобождава от отговорност, ако не е знаело за образуването на производството.

2. Когато лице изпълни такова задължение преди публикуването по член 21, до доказване на противното се презюмира, че не е знаело за образуването на производството по несъстоятелност. Когато задължението е изпълнено след публикуването, до доказване на противното се презюмира, че лицето, което е изпълнило такова задължение, е знаело за образуването на производството“.

9 Съгласно член 25, параграф 1 от посочения регламент:

„Решенията за провеждането и приключването на производството по несъстоятелност, които са постановени от съд, чието решение за образуване на производството е признато съгласно член 16, както и конкордатът, който е одобрен от този съд, също се признават без никаква допълнителна формалност.

Първата алинея се прилага и за съдебни решения, които произтичат пряко от производството по несъстоятелност, и които са тясно свързани с него, дори ако са постановени от друг съд.

Първата алинея се прилага и по отношение на съдебни решения за обезпечителните мерки, които са предприети след подаване на молбата за образуване на производство по несъстоятелност“.

Регламент (ЕО) № 44/2001

10 Член 1, параграф 1 и параграф 2, буква б) от Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 12, 2001 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 3, стр. 74).

„1. Настоящият регламент се прилага по граждански и търговски дела, независимо от естеството на съда или правораздавателния орган. Той не обхваща, по специално, данъчни, митнически или административни дела. Той не обхваща, по специално, данъчни, митнически или административни дела.

2. Настоящият регламент не се прилага по отношение на:

[…]

б) производства, свързани с обявяването на дружества или други юридически лица в несъстоятелност, конкордати и аналогични производства;

[…]“.

Българската правна уредба

11 Член 17а от Търговския закон гласи:

„1. Клон на чуждестранно лице, регистрирано с право да извършва търговска дейност според националния си закон, се вписва в търговския регистър.

[…]

3. В регистъра се вписват данните:

[…]

3) от всички актове на съда по несъстоятелността, които се вписват в регистъра, в който е вписано чуждестранното лице, както и решенията по чл. 759, ал. 1 и чл. 760, ал. 3, ако има такива;

[…]

5. Вписването на данните по ал. 3, т. 2, 3 и 4 може да се извърши и служебно въз основа на уведомление от регистъра на друга държава – членка на Европейския съюз, в който е вписано чуждестранното лице, получено чрез системата за взаимно свързване на регистрите на държавите членки“.

12 Съгласно член 15 от Закона за търговския регистър:

„1. Вписване, заличаване и обявяване могат да се заявяват от:

1) […] търговеца, съответно юридическото лице с нестопанска цел;

2) […] прокуриста;

3) […] друго лице в предвидените по закон случаи;

4) […] адвокат с изрично пълномощно, съставено съгласно изискванията на Закона за адвокатурата, за представителство пред агенцията.

[…]“.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

13 Wiemer & Trachte е дружество с ограничена отговорност със седалище в Дортмунд (Германия). С решение от 10 май 2004 г. Софийският градски съд (България) разпорежда вписване в българския търговски регистър на клон на Wiemer & Trachte в България.

14 С определение от 3 април 2007 г. Amtsgericht Dortmund (Районен съд Дортмунд, Германия) назначава временен синдик във връзка с образуването на производство по несъстоятелност на Wiemer & Trachte и постановява, че разпорежданията на дружеството са действителни само с одобрението на временния синдик. Това първо определение е вписано в регистъра в Германия на 4 април 2007 г. С второ определение, постановено на 21 май 2007 г. и вписано в регистъра на 24 май 2007 г., този съд налага на Wiemer & Trachte обща забрана за разпореждане с

имуществото му. С трето определение от 1 юни 2007 г., постановено от посочения съд, срещу имуществото на дружеството е образувано производство по несъстоятелност. Това определение е вписано в регистъра на 5 юни 2007 г.

15 На 18 и 20 април 2007 г. чрез управителя на клона в България от сметката на Wiemer & Trachte в „Обединена българска банка“ АД към сметката на г-н Таджер са направени преводи съответно на сумата от 2 149,30 EUR — на основание „заявление за пътни разходи“, и на сумата от 40 000 EUR — на основание „служебен аванс“.

16 Поради това Wiemer & Trachte предявява пред Софийски градски съд иск срещу г-н Таджер, като твърди, че тези банкови преводи не пораждат правно действие, тъй като са извършени след образуването на производството по несъстоятелност. То иска възстановяването на посочените в точка 15 от настоящото решение суми в масата на несъстоятелността ведно със законната лихва.

17 Г-н Таджер поддържа, че Софийски градски съд не е компетентен да разгледа делото в главното производство и че сумата, представляваща служебен аванс, не е била използвана и е била възстановена на Wiemer & Trachte на 25 април 2007 г.

18 Възражението за липса на компетентност на българския съд е оставено без уважение от Софийски градски съд и от въззивния Софийски апелативен съд (България). С определение от 28 януари 2013 г. Върховният касационен съд (България) приема, че касационното обжалване на определението на Софийски апелативен съд е недопустимо и че това определение, с което е прието, че Софийски градски съд е компетентен да се произнесе по съществото на спора, е влязло в сила.

19 Последният съд уважава по същество иска, предявен от Wiemer & Trachte. Г-н Таджер подава въззивна жалба срещу това решение. На 26 юли 2016 г. Софийският апелативен съд отменя решението и отхвърля иска за възстановяване на посочените в точка 15 от настоящото решение суми като неоснователен и недоказан.

20 Поради това Wiemer & Trachte подава касационна жалба пред Върховния касационен съд срещу решението на Софийския апелативен съд, като твърди, че член 24 от Регламент № 1346/2000 не е приложим към спора в главното производство, тъй като г-н Таджер не може да претендира, че не е знаел за образуването на производството по несъстоятелност на Wiemer & Trachte.

21 При това положение Върховният касационен съд решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Следва ли разпоредбата на член 3, параграф 1 от [Регламент № 1346/2000] да се тълкува в смисъл, че компетентността на съдилищата на държавата членка, на чиято територия е образувано производството по несъстоятелност, да се произнесат по отменителен иск, основан на несъстоятелност и насочен срещу ответник, който има седалище или местоживеене в друга държава членка, е изключителна, или синдикът може да предяви отменителен иск пред съд в държава членка, на територията на която е седалището или местоживеенето на ответника в хипотезата по член 18, параграф 2 от Регламента, когато отменителният иск на синдика е основан на разпореждане с движимо имущество, извършено на територията на тази друга държава членка?

2) Прилага ли се предвиденото в член 24, параграф 2 във връзка с параграф 1 от [Регламент № 1346/2000] освобождаване от отговорност при изпълнение в полза на длъжника в една държава членка чрез управителя на регистриран в тази държава клон на дружество длъжник, ако към момента на изпълнението в друга държава членка по отношение на

длъжника е била подадена молба за образуване на производство по несъстоятелност и е бил назначен временен синдик, но не е било постановено решение за образуване на производство по несъстоятелност?

3) Прилага ли се Разпоредбата на член 24, параграф 1 от [Регламент № 1346/2000] за изпълнение на задължение за плащане на парична сума в полза на длъжника, когато първоначалното предаване на тази сума от длъжника на изпълнилото лице се счита за недействително съгласно националното право на съда по несъстоятелността и недействителността произтича от образуване на производството по несъстоятелност.

4) Прилага ли се презумпцията за незнание съгласно член 24, параграф 2 от [Регламент № 1346/2000], когато лицата по член 21, параграф 2, второ изречение от Регламента не са предприели необходимите мерки, за да гарантират публикуване на актовете на съда по несъстоятелността за назначаване на временен синдик и за постановяване, че разпорежданията на дружеството са действителни само с одобрението на временния синдик, в регистъра на държавата членка, на чиято територия се намира предприятие на длъжника, ако държавата членка по седалището на предприятието предвижда задължително публикуване на тези актове, независимо че ги признава по силата на член 25 във връзка член 16 от Регламента?“.

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

22 С първия си въпрос запитващата юрисдикция пита по същество дали член 3, параграф 1 от Регламент № 1346/2000 трябва да се тълкува в смисъл, че компетентността на съдилищата на държавата членка, на чиято територия е образувано производството по несъстоятелност, да се произнесат по отменителен иск, основан на несъстоятелността и насочен срещу ответник, който има седалище или местоживеене в друга държава членка, е изключителна, или синдикът може да предяви такъв отменителен иск и пред съд на държавата членка, на чиято територия се намира седалището или местоживеенето на ответника.

23 Член 3, параграф 1 от Регламент № 1346/2000 предоставя изключителна компетентност за образуване на производството по несъстоятелност на съдилищата на държавата членка, на чиято територия е разположен центърът на основните интереси на длъжника (решение от 15 декември 2011 г., Rastelli Davide и C., C-191/10, EU:C:2011:838, т. 27).

24 За да се определят критериите за преценка дали даден иск е включен или не в приложното поле на тази разпоредба, Съдът е уточнил, че следва да се има предвид съображение 6 от Регламент № 1346/2000, съгласно което този регламент би трябвало да се ограничи до разпоредби, които регламентират компетентността за образуване на производства по несъстоятелност и вземането на решения, които пряко произтичат от производството по несъстоятелност и са тясно свързани с него (вж. в този смисъл решения от 12 февруари 2009 г., Seagon, C-339/07, EU:C:2009:83, т. 20 и от 19 април 2012 г., F-Tex, C-213/10, EU:C:2012:215, т. 26).

25 От това Съдът е заключил, че предвид намерението на законодателя и полезното действие на посочения регламент член 3, параграф 1 от него трябва да се тълкува в смисъл, че предоставя на съдилищата на държавата членка, компетентна да образува производство по несъстоятелност, и международна компетентност да разглеждат исковете, които пряко произтичат от това производство и са тясно свързани с него (вж. в този смисъл решения от 12 февруари 2009 г., Seagon, C-339/07, EU:C:2009:83, т. 21 и от 19 април 2012 г., F-Tex, C-213/10, EU:C:2012:215, т. 27).

26 Именно поради тези съображения Съдът вече е постановил, че отменителните искове, целящи увеличаване на активите на предприятието, намиращо се в производство по несъстоятелност, попадат в тази категория искове. Следователно член 3, параграф 1 от Регламент № 1346/2000 трябва да се тълкува в смисъл, че съдилищата на държавата членка, на чиято територия е образувано производството по несъстоятелност, са компетентни да се произнесат по отменителен иск, основан на несъстоятелност и насочен срещу ответник, който съгласно устройствения си акт има седалище в друга държава членка (решение от 12 февруари 2009 г., Seagon, C-339/07, EU:C:2009:83, т. 28).

27 Запитващата юрисдикция си поставя въпроса дали тази международна компетентност е изключителна, или е изборна, и позволява на синдика да сезира съд на държавата членка по местоживеенето на ответника по такъв отменителен иск.

28 По този въпрос следва да се отбележи, от една страна, че съображение 7 от Регламент № 1346/2000 уточнява, че производствата по несъстоятелност, които са свързани с ликвидация на неплатежоспособни дружества или други юридически лица, конкордатите и другите аналогични производства се изключват от обхвата на приложение на Брюкселската конвенция от 27 септември 1968 година относно подведомствеността и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела, заместена в отношенията между държавите членки, с изключение на Кралство Дания, от Регламент № 44/2001. От друга страна, съгласно член 1, параграф 2, буква б) от този регламент той не се прилага по отношение на „несъстоятелност, конкордати и аналогични производства“.

29 Последният регламент и Регламент № 1346/2000 трябва да се тълкуват така, че да се избегнат както припокриването на правните норми в тези актове, така и правните празноти. Следователно исковете, които съгласно член 1, параграф 2, буква б) от Регламент № 44/2001 са изключени от приложното поле на последния, попадат в приложното поле на Регламент № 1346/2000. Съответно исковете, които не са в приложното поле на член 3, параграф 1 от Регламент № 1346/2000, попадат в обхвата на Регламент № 44/2001 (вж. в този смисъл решение от 9 ноември 2017 г., Tünkers France и Tünkers Maschinenbau, C-641/16, EU:C:2017:847, т. 17 и цитираната съдебна практика).

30 В това отношение Съдът е уточнил, че последният регламент следва да се прилага към всички граждански и търговски дела, с изключение на някои ясно определени дела, и че член 1, параграф 2, буква б) от Регламент № 44/2001 изключва от приложното си поле само исковете, произтичащи пряко от производство по несъстоятелност и тясно свързани с него, които попадат в приложното поле на Регламент № 1346/2000 (вж. в този смисъл решение от 19 април 2012 г., F-Tex, C-213/10, EU:C:2012:215, т. 29).

31 От това следва, че приложните полета на тези два регламента относно международната компетентност на съдилищата на държавите членки са ясно разграничени и следователно отменителен иск, който произтича пряко от производство по несъстоятелност и е тясно свързан с него, попада в приложното поле на Регламент № 1346/2000, а не в това на Регламент № 44/2001.

32 Следва обаче да се отбележи, че Регламент № 1346/2000 не съдържа правило за възлагане на международна компетентност, което би довело до възлагане на съдилищата на държавата членка по местоживеенето на ответника на компетентност да разглежда отменителни искове, които произтичат пряко от производството по несъстоятелност и са тясно свързани с него.

33 Освен това Съдът вече е постановил, че съсредоточаване на всички пряко свързани с несъстоятелността на дадено предприятие искове пред съдилищата на държавата членка, която е компетентна да образува производство по несъстоятелност, съответства и на целта да се

подобрят ефикасността и бързината на производствата по несъстоятелност с трансгранични последици, посочена в съображения 2 и 8 от Регламент № 1346/2000 (решение от 12 февруари 2009 г., Seagon, C-339/07, EU:C:2009:83, т. 22).

34 В допълнение следва да се отбележи, че съгласно съображение 4 от този регламент с оглед на правилното функциониране на вътрешния пазар трябва да се избягва страните да бъдат подтиквани да прехвърлят авоари или съдебни производства от една държава членка в друга, за да придобият по-благоприятно правно положение (forum shopping) (решение от 12 февруари 2009 г., Seagon, C-339/07, EU:C:2009:83, т. 23).

35 Възможността различни съдилища да упражняват компетентност по отношение на отменителни искове, предявени в различни държави членки, обаче би затруднила преследването на такава цел (решение от 12 февруари 2009 г., Seagon, C-339/07, EU:C:2009:83, т. 24).

36 От изложените съображения следва, че съдилищата на държавата членка, на чиято територия е образувано производството по несъстоятелност, посочени в член 3, параграф 1 от Регламент № 1346/2000, се ползват с изключителна компетентност да разглеждат исковете, които произтичат пряко от това производство и са тясно свързани с него, и следователно отменителните искове, основани на несъстоятелността.

37 Този извод не се поставя под съмнение от контекста, в който се вписва член 3, параграф 1 от Регламент № 1346/2000.

38 На първо място, не може да бъде извлечен аргумент от член 18, параграф 2 от този регламент, за да се оспори изключителният характер на международната компетентност на съдилищата, посочени в член 3, параграф 1 от посочения регламент за разглеждане на отменителни искове.

39 Всъщност член 18, параграф 2 от Регламент № 1346/2000 се отнася единствено до специфичното положение, в което синдикът е бил назначен в рамките на производство по член 3, параграф 2 от посочения регламент и не може да се приложи при положение като разглежданото в производството пред запитващия съд, в което синдикът е бил назначен в рамките на главното производство по несъстоятелност.

40 Както подчертава генералният адвокат в точка 64 от заключението си, такова разграничение се обяснява от факта, че правомощията на синдика в рамките на производството по член 3, параграф 2 от Регламент № 1346/2000 са териториално ограничени, доколкото съгласно този член последиците на това производство са ограничени до имуществото на длъжника, намиращо се на територията на държавата членка към датата на образуването на посоченото производство. Следователно синдикът трябва в такъв случай да разполага с възможността да предяви отменителен иск, свързан с такова производство пред съд на държава членка, различна от тази, в която е образувано вторично производство по несъстоятелност, ако имуществото, което е предмет на това производство, е било прехвърлено след образуването му в друга държава членка.

41 На второ място член 25, параграф 1 от Регламент № 1346/2000 също не може да служи в подкрепа на тълкуване на член 3, параграф 1 от този регламент в полза на възможност за избор на международна компетентност за отменителните искове.

42 Както генералният адвокат отбелязва в точка 65 от заключението си, тази разпоредба се отнася само до признаването и изпълняемостта на съдебни решения, които произтичат пряко от производството по несъстоятелност и са тясно свързани с него, дори ако са постановени от друг съд. Посочената разпоредба само допуска възможността съдилищата на държава членка, на чиято територия е образувано производство по несъстоятелност на основание член 3, параграф 1 от Регламент № 1346/2000, да се произнесат и по иск, който произтича пряко от това

производство, независимо дали това е съдът, който е образувал производството по несъстоятелност на основание посочения член 3, параграф 1, или друг съд в тази държава членка, който е териториално и материално компетентен (вж. в този смисъл решение от 12 февруари 2009 г., Seagon, C-339/07, EU:C:2009:83, т. 26 и 27).

43 С оглед на всички изложени съображения на първия въпрос следва да се отговори, че член 3, параграф 1 от Регламент № 1346/2000 трябва да се тълкува в смисъл, че компетентността на съдилищата на държавата членка, на чиято територия е образувано производството по несъстоятелност, да се произнесат по отменителен иск, основан на несъстоятелността и насочен срещу ответник със седалище или местоживеене в друга държава членка, е изключителна.

По втория, третия и четвъртия въпрос

44 Доколкото вторият, третият и четвъртият въпрос предполагат, обратно на следващото от отговора на първия въпрос, че отменителен иск може да бъде предявен пред съд на държавата членка, на чиято територия се намира седалището или местоживеенето на ответника, на тези въпроси не следва да се отговаря.

По съдебните разноски

45 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

Член 3, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 1346/2000 на Съвета от 29 май 2000 година относно производството по несъстоятелност трябва да се тълкува в смисъл, че компетентността на съдилищата на държавата членка, на чиято територия е образувано производството по несъстоятелност, да се произнесат по отменителен иск, основан на несъстоятелността и насочен срещу ответник със седалище или местоживеене в друга държава членка, е изключителна.

Von Danwitz Jürimäe Lycourgos

Juhász Vajda

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 14 ноември 2018 година.

Секретар
A. Calot Escobar

Председател
K. Lenaerts